

Sygn. akt IX U 2292/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 marca 2018 r.

Sąd Okręgowy _____ w Gliwicach Wydział IX

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariola Łącka
Protokolant:	Joanna Metera

przy udziale ./.

po rozpoznaniu w dniu 7 marca 2018 r. w Rybniku

sprawy z odwołania J. Ż. (Ż.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o ponowne ustalenie wysokości emerytury

na skutek odwołania J. Ż.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

z dnia 20 października 2016 r. Znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że zobowiązuje organ rentowy do ponownego ustalenia wysokości emerytury ubezpieczonego na podstawie art. 110a ustawy z dnia

17 grudnia 1998r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poczynając od dnia (...)

Sędzia

Sygn. akt IX U 2292/16

UZASADNIENIE

Decyzją z 20 października 2016r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił ubezpieczonemu J. Ż. (Ż.) prawa do ponownego ustalenia wysokości emerytury na podstawie art.110a ustawy z 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, gdyż wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ustalony w najkorzystniejszy sposób, tj. od zarobków z lat 1968-1997 wynosi 234,50%, zatem nie jest wyższy niż 250%. Nadto organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do ponownego ustalenia wysokości emerytury na podstawie art.110 ustawy z 17.12.1998r., gdyż wyliczony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru – 234,50% nie jest wyższy od dotychczas

obliczonego, tj. 302,36%. Do przeliczenia podstawy wymiaru świadczenia organ rentowy przyjął wynagrodzenie minimalne za okresy, za które nie można przyjąć podstawy wymiaru składek, tj. 16.07.1967r. – 31.05.1969r. i 9.06.1969r.- 31.12.1981r.

Ubezpieczony wniósł odwołanie od decyzji wskazując, że domaga się, by biegli sądowi ustalili wysokość zarobków za lata, za które przyjęto minimalne wynagrodzenie.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie z przyczyn jak w zaskarżonej decyzji i dodał, że za okresy 16.07.1967r. – 31.05.1969r. i 9.06.1969r.- 31.12.1981r. przyjął wynagrodzenie minimalne, ponieważ brak jest dokumentacji zarobkowej.

Rozpoznając sprawę Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Ubezpieczony urodzony (...), od(...) jest uprawniony do emerytury górniczej. Podstawa wymiaru świadczenia została ustalona z okresu 1985r.- 1991r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 302,36% i został ograniczony do 250%.

Po uzyskaniu prawa do emerytury ubezpieczony pozostawał w zatrudnieniu w KWK (...) do 31.03.1997r.

W dniu(...) ubezpieczony złożył wniosek o przeliczenie świadczenia od zarobków uzyskanych w całości lub w części po przyznaniu świadczenia.

W rozpoznaniu powyższego wniosku organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję opisaną na wstępie.

(dowód: akta organu rentowego)

Ubezpieczony w okresach spornych był zatrudniony:

- od 16.07.1967r. do 31.05.1969r. w Przedsiębiorstwie (...) w R. na stanowiskach: od 16.07.1967r. do 31.07. 1967r. – kierowcy, a od 1.08.1967r. do 31.05.1969r. – mechanika napraw pojazdów mechanicznych,

- od 9.06.1969r. do 31.12.1981r. w KWK (...) w R. na stanowiskach: od 9.06.1969r. do 18.02.1971r. – kierowcy mechanika na powierzchni, od 19.02.1971r. do 9.04.1971r. – maszynisty lokomotywy pod ziemią, od 10.04.1971r. do 31.07.1971r. – młodszego ślusarza pod ziemią, od 1.08.1971r. do 31.01.1972r. – ślusarza pod ziemią od 1.02.1979r. do 30.06.1979r. – dozorca urządzeń szybowych pod ziemią i od 1.07.1979r. do 31.12.1981r. – sztygara zmianowego urządzeń szybowych pod ziemią.

Ubezpieczony na początku zatrudnienia w KWK (...) pracując jako ślusarz wykonywał prace w oddziale szybowym.

Najwyższe wynagrodzenie ubezpieczony uzyskiwał, gdy pracował jako pracownik dozoru, ale także jako ślusarz ruchowy osiągał wysokie wynagrodzenie. Ubezpieczony otrzymywał wynagrodzenie dniówkowe oraz dodatki za pracę zmianową. Pracował na 3 zmianach. W oddziale szybowym ubezpieczony wykonywał remonty i większe remonty musiały być wykonywane jak nie było załogi, więc ubezpieczony pracował co najmniej dwie niedziele w miesiącu. Ubezpieczony przez około 4 lata pracował na piątym szybie i wówczas otrzymywał dodatek za prace w warunkach szkodliwych z uwagi na występującą wodę. Ubezpieczony otrzymywał wynagrodzenie z karty górnika a nadto deputat węglowy w wysokości 6 ton, a po zawarciu związku małżeńskiego w 1976r. – 8 ton.

(dowód: akta osobowe ubezpieczonego, zeznania ubezpieczonego złożone na rozprawie 17.03.2017r., protokół elektroniczny k. 18 a.s.)

Najkorzystniejsze wynagrodzenie w 20 wybranych latach ubezpieczony uzyskał w latach 1972, 1975, 1977, 1979-1981, 1983-1996 przy przyjęciu wynagrodzeń wyliczonych za lata 1972, 1975, 1977, 1979 w oparciu o dokumentację znajdującą się w aktach rentowych, akta osobowe, obowiązujące uregulowania w tym czasie w KWK (...), przy

przyjęciu, że ubezpieczony w tym okresie otrzymywał, oprócz wynagrodzenia zasadniczego, wynagrodzenie z Karty Górnika, deputat węglowy, dodatek za pracę na II i III zmianie, dodatek za dwie niedziele w miesiącu.

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyliczony z powyżej wskazanych lat jest wyższy niż 250% i wynosi 261,53% - wskaźnik ostatecznie ustalony przez Sąd, po dokonaniu korekty w zakresie wysokości odtworzonego przez biegłego wynagrodzenia za lata 1972, 1975, 1977 i 1979, tj. po odliczeniu dodatku za pracę niebezpieczną.

Wysokość wynagrodzenia wyniosła wg biegłego:

1972r. 48.523,84zł,

1975r. – 79.676,57zł,

1977r. - 88.582,57zł,

1979r. – 109.934,94zł

Natomiast wysokość wynagrodzenia po odjęciu kwoty dodatku za pracę niebezpieczną:

1972r. 48.523,84zł – 2.976,59zł = 45.547,25zł,

1975r. – 79.676,57zł – 2.952zł = 76.724,57zł,

1977r. - 88.582,57zł – 3.006zł = 85.342,57zł,

1979r. – 109.934,94zł – 3.240zł = 106.694,94zł,

Stosunek wynagrodzenia uzyskanego w latach jw. do wynagrodzenia przeciętnego wyniosła:

1972r. - 151,27%

1975r. – 163,68% ,

1977r. - 154,74% ,

1979r. – 166,90%

Łącznie 636,59 %

Po uwzględnieniu wyliczonego przez Sąd wskaźnika za lata jw. w miejsce przyjętego przez biegłego, wskaźnika z 20 najkorzystniejszych lat, tj. 1972, 1975, 1977, 1979-1981, 1983-1996, wyniesie on 5.230,76zł, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru 261,53%.

(dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu emerytur, rent i kapitału początkowego mgr J. C. k.29-44 akt sądowych)

Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd zważył, co następuje.

W ocenie Sądu odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 110 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz.U. 2017r., poz.1383 ze zm.) wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15,

z uwzględnieniem ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego (ust.1).

2. Warunek posiadania wyższego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru nie jest wymagany od emeryta lub rencisty, który od dnia ustalenia prawa do świadczenia do dnia zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie świadczenia, w myśl ust. 1, nie pobrał świadczenia wskutek zawieszenia prawa do emerytury lub renty lub okres wymagany do ustalenia podstawy przypada w całości po przyznaniu prawa do świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wynosi co najmniej 130%.

3. Okres ostatnich 20 lat kalendarzowych, o których mowa w art. 15 ust. 1, obejmuje okres przypadający bezpośrednio przed rokiem, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia.

Jednocześnie jak wynika z treści art. 110a ust.1 ustawy emerytalnej wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15,

z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%.

2. Ustalenie wysokości emerytury zgodnie z ust. 1 może nastąpić tylko raz.

Przepis art. 110a ust.1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych daje możliwość jednorazowego przeliczenia wysokości emerytury bez względu na to czy emerytura była zawieszona czy nie, jeśli wskaźnik przekracza 250%,
a wskazano podstawę wymiaru składek przypadających po przyznaniu prawa do emerytury.

Jak wykazało przeprowadzone postępowanie dowodowe ubezpieczony spełnia warunki umożliwiające przeliczenie emerytury na podstawie art.110a ustawy emerytalnej.

Powyższe wynika jednoznacznie z opinii powołanego biegłego, skorygowanej przez Sąd jedynie w zakresie wynagrodzenia za lata 1972, 1975, 1977 i 1979, który na podstawie posiadanej dokumentacji, przy uwzględnieniu obowiązujących w górnictwie przepisów płacowych, odtworzył wynagrodzenie ubezpieczonego za lata 1972 - 1981. Obliczony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru okazał się ostatecznie być wyższy od 250% i może stanowić podstawę przeliczenia świadczenia.

Sąd uznał zastrzeżenia organu rentowego za zasadne jedynie w zakresie braku podstaw doliczenia do odtwarzanego wynagrodzenia dodatku za pracę niebezpieczną, gdyż ubezpieczony sam nie pamiętał w których latach taki dodatek otrzymywał, a prawo do takiego dodatku nie wynika z dokumentacji pracowniczej.

W pozostałym zakresie Sąd uznał opinię biegłego za przekonującą, jako wydaną w oparciu o fachową wiedzę, przy uwzględnieniu stałych składników wynagrodzenia, takich jak: pensja zasadnicza, dodatkowe wynagrodzenie z Karty Górnika, dodatek za II zmianę oraz dodatek nocny, dodatek za niedziele oraz deputat węglowy.

Wskazać należy zastrzeżenia organu rentowego dotyczące uwzględnienia wynagrodzenia za przepracowane niedziele oraz dodatku nocnego i za II zmianę Sąd uznał za bezzasadne, gdyż dodatek za pracę na II i III zmianie wynika z systemu zmianowego, w którym był ubezpieczony zatrudniony, natomiast praca w 2 niedziele w miesiącu była powszechną praktyką w sektorze górnictwa w latach 70-tych.

Mając powyższe na uwadze Sąd kierując się powołanymi przepisami, z mocy art.477¹⁴ §2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję zobowiązując organ rentowy do ponownego obliczenia wysokości emerytury ubezpieczonego na podstawie art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poczynając od (...), tj. od daty złożenia wniosku.

SSO Mariola Łącka